

Hvem vil nu elske ham mest?

19. august 2012 i Gratiakirken og Løsning lutherske Frikirke (LGJ).
Salmer: 449, Bibelkor Rom 15, 131, 600, 461

Evangelium: Lukas 7,36-50

En af farisæerne indbød Jesus til at spise hos sig, og han gik ind i farisæerens hus og tog plads ved bordet. Nu var der en kvinde, som levede i synd i den by. Da hun fik at vide, at han sad til bords i farisæerens hus, gik hun derhen med en alabastkrukke fuld af olie, stillede sig grædende bag ham ved hans fødder og begyndte at væde hans fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår, og hun kyssede hans fødder og salvede dem med olien. Da farisæeren, som havde indbudt ham, så det, tænkte han ved sig selv: "Hvis den mand var profet, ville han vide, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham, at det er én, der lever i synd." Jesus sagde da til ham: "Simon, jeg har noget at sige dig." Han svarede: "Sig det, Mester!" "En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundrede denarer, den anden halvtreds. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld. Hvem af dem vil så elske ham mest?" Simon svarede: "Den, han eftergav mest, vil jeg tro." Jesus sagde: "Det har du ret i." Og vendt mod kvinden sagde han til Simon: "Ser du denne kvinde? Jeg kom ind i dit hus; du gav mig ikke vand til mine fødder; men hun har vædet mine fødder med sine tårer og tørret dem med sit hår. Du gav mig ikke noget kys; men hun er blevet ved med at kysse mine fødder, siden jeg kom herind. Du salvede ikke mit hoved med salve, men hun har salvet mine fødder med olie. Derfor siger jeg dig: Hendes mange synder er tilgivet, siden hun har elsket meget. Den, der kun får lidt tilgivet, elsker kun lidt." Og han sagde til hende: "Dine synder er tilgivet." De andre ved bordet begyndte at tænke ved sig selv: "Hvem er han, som endog tilgiver synder?" Men han sagde til kvinden: "Din tro har frelst dig. Gå bort med fred."

Evangelisten Lukas tager os med til kirkekaffe hos en af dem, som altid er i kirke. Der sidder de sammen – Simon og Jesus. En farisæer, en som har turdet skille sig ud, en som tager det moralen og gudsfrygten alvorligt, ja, meget alvorligt. Og som har overskud til at indbyde til middag. Men en uventet og uinviteret gæst dukker op. Og hun ændrer meget den dag. Hun hjælper os til at forstå, hvordan vi bliver frelst! Og hvad gode gerninger er. Og hvor de kommer fra. Jesus siger jo, at Simon skal se på denne kvinde: "Ser du denne kvinde?" Ja, det gjorde han ... men han sammenlignede sig med hende på den forkerte måde: Han vidste jo, hvordan hun ellers var, og derfor tolkede han det, hun gjorde, helt forkert.

Derfor må Jesus hjælpe ham – og hjælpe os. En kvinde, som er en synderinde i byen, og det må jo nok betyde, at hun er prostitueret, hun kommer ind i huset og græder. Hun gør det, som Simon havde undladt. Han havde ikke vasket gæstens fødder, som skik var. Hun derimod gav sine tårer. Han undlod broder- og venskabs-kysset. Hun derimod kyssede hans fødder. Han undlod at salve Jesu hoved. Hun derimod kom med en alabastkrukke med den skønneste olie og salvede Jesu fødder med olie.

Men hvad har det med sagen at gøre? Handler det ikke om at leve ordentligt? Handler det ikke om at følge Guds bud i hverdagen? Kan man ordne det hele med tårer, kys og parfume? Simon konkluderede: "Hvis den mand var profet, ville han vide, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham, at det er én, der lever i synd." Han tænker altså, at Jesus ikke kan være den profet, mange mener. For ellers ville han have gennemskuet denne kvinde og vidst, hvem og hvordan hun er. Men lidt senere siger Jesus: "Dine synder forlades dig! Gå bort med fred!" Så havde Jesus altså gennemskuet hende – at hun var en synder – men han sendte også noget andet ind igennem hendes sjæl, så det forplantede sig i hele hendes krop og liv: Fred!

Er det ikke for billigt og for let? For risikabelt? Og derfor Forkert? Jo, hvis Jesus er kommet for at forklare os Loven og gøre os bedre til at overholde den, blive mere fuldkomne og blive mere retfærdige gennem det, vi gør, da virker hans fremgangsmåde forkert. For der er jo ikke en eneste anvisning i det, han gør og siger. Da burde Jesus jo have rost farisæeren for alt det, han gjorde så godt: for invitationen, for at han havde været til synagogegudstjeneste, for at han ikke havde noget med prostituerede at gøre, ja, for hans ulastelige liv.

Men i stedet sætter Jesus ham og kvinden i samme bås. De har samme problem, nemlig gæld. Simon, jeg har noget at sige dig: "En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundrede denarer, den

anden halvtreds. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld. Hvem af dem vil så elske ham mest?"

Begge har gæld. Sådan ligner Simon og kvinden hinanden. Og sådan ligner vi hinanden! Alle har vi gæld, gæld overfor andre mennesker. Og gæld overfor Gud. *Alle har syndet og mangler herligheden fra Gud! (Rom 3).* Det er måske lettere at se andres gæld. Men det gør ikke vores gæld mindre! Tværtimod.

Og ingen af dem kan betale. Det kan vi heller ikke. Alle dine tanker og ord og handlinger, som er udtryk for selvished, og som har skadet og stadig skader din familie, sætter dig i gæld. Og hvad har vi at betale med? Kan du sone og betale for det, der skete i går – for 5 måneder siden – for 11 år siden – og som gentager sig i morgen? - Er det måske betaling, at vi går i kirke? Soner vi noget? Gør vi noget bedre ved at gå i kirke? – Nej. Vi begynder da heller ikke gudstjenesten med at fortælle Gud, at vi er kommet for at betale. Derimod beder vi sammen med kordegnen: *"Herre, jeg er kommet for at høre, hvad du vil tale til mig, Gud. Hjælp mig at jeg kan lære at sørge over mine synder – og at finde hjælp i liv og i død!"* Jo, vi kommer i kirke for at gøre noget, som vi ellers er så dårlige til, nemlig for at erkende vores skyld og bekende den, i stedet for at forsvare og undskylde os selv. Vi kommer i kirke for at få hjælp dertil. Og gå videre i fred! Selv om vi måske mener, at vi har betalt noglunde, så kommer døden til os alle til sidst – fordi vi jo ikke fik betalt!

Det tredje er, at begge skyldnere i lignelsen blev eftergivet hele gælden! Jesus er Frelser for både Simon og for synderinden i byen. Og hun ved det! Hun kender Jesus som sin Frelser. Men Simon, farisæeren, kender ikke Jesus som frelser. Han forestiller sig, at Jesus er en profet, der skal undervise mennesker i Loven, så de måske kan blive fuldkomne – og dermed opnå evigt liv. Han forstår ikke, at Jesus er kommet for at betale hele gælden. Han erkender ikke, at Gud er som pengeudlåneren, der vil eftergive ham hele gælden!

Paulus siger det så stærkt i søndagens episteltekst i Romerbrevet 10: at Kristus er enden på loven til retfærdighed for enhver, som tror. Kristus var enden på alle krav og alle bud for denne kvinde. De stod i vejen for hende. Hun var uretfærdig og kunne ikke ændre på det. Der var ingen vej! Skylden fulgte hende, også selv om hun ophørte at leve som prostitueret. Og de, som ikke er prostituerede, synder også mod det 6. bud med begær af al mulig slags. Og hvad med onde tanker og alt det andet?

Men er Jesus kommet for at lære os at leve efter loven, så vi kan blive frelst ved vore gerninger? Paulus siger: NEJ! Kristus er derimod enden på loven! Provokerende. Men det er sandt! Han er virkelig enden på loven. Enhver, som tror, har fået en helt anden retfærdighed fra Gud: Retfærdigheden af tro. Den fik kvinden! *"Dine synder tilgives dig. Gå bort med fred!"* Her er ingen krav. Slet ingen. Kun gave og tilgivelse. Og hvordan får man den tro: Ved at høre Kristus! Høre ham, høre tilgivelsens ord, at alt er betalt. Der er intet mere at gøre for at blive retfærdig. Du er retfærdig for Gud ene og alene på grund af Jesus. Du bliver ikke mere retfærdig i morgen, ved det du gør, men har det alt sammen i Jesus!

Hvad så med det kristne liv og de gode gerninger? Er det ikke farligt at sige, at vi er retfærdige i Kristus? Nej, det er frelsens sandhed! Og det er det eneste, der kan skabe frugt i vores liv, sådan som det skete i kvindens liv. For her gælder det: at den, som har fået meget forladt, elsker meget. Ikke fordi der er krav om kærlighed, men fordi der er tilgivelse. Dit liv med Gud, din lydighed og din tjeneste for andre mennesker har en eneste kilde: at du har fået meget forladt. Og det har vi fået: Meget forladt. Det hele. Derfor døde Jesus på korset. For at vi skulle få det hele tilgivet. For at hele gælden skulle betales: *Han købte os med sit eget blod! (ApG 20,28). I tilhører ikke jer selv, for I blev købt dyrt! Ær derfor Gud med jeres legeme! (1 Kor 6,19-20).*

Sådan er nåden! Den er ene om at frelse dig. Kristus er enestående. Han er ene om at frelse dig. Ikke hans død plus loven plus dine gerninger, men Jesu død i dit sted. Dermed stadfæstede han, at vi er syndere. Men også at han er frelseren. Derfor er det godt at overveje spørgsmålet: Hvem vil nu elske Kristus mest? Ham, som blev tilgivet det hele, eller ham, som er optaget af lovens krav? Det spørgsmål må vi gå hjem med, samtidig med at vi også kender svaret. Amen.

Lagt på www.vivit.dk 25.08.2014 post@vivit.dk